

СВѢТЪЛЪ СПОМЕНЪ

Свѣтлий споменъ за тебъ е катъ книга любима —
денонощно предъ менъ е разтворена тя.
Азъ съмъ вѣчно въ лъчи, азъ съмъ вѣчно въ цвѣтя,
слѣпъ за тъмната нощъ и злокобната зима.

Всѣки редъ буди въ менъ непознати мечти,
на безбройни слънца грѣй ме трепетътъ златенъ,
ти се носишъ надъ менъ, като лъхъ ароматенъ,
и сърдцето ти въ блѣнъ до сърдце ми трепти.

И живѣемъ въ страни, чийто миръ не смущава
ни суетна мълва, ни гнетеща печаль;
любовта ни е чистъ, непомѣтенъ кристалъ,
и съсъ звездни вѣнци вѣчността ни вѣнчава.

Тамъ летимъ и цвѣтимъ всрѣдъ цвѣтята — цвѣтя,
окрилени души нивга страхъ не обзима. . .
Свѣтлий споменъ за тебъ е катъ книга любима,
— денонощно предъ менъ е разтворена тя. . .